

Nina Weger s-a născut în 1970 și are trei frați mai mici. După absolvire, a fost echilibristă timp de un sezon, înainte de a se hotărî să scrie și să urmeze o școală de jurnalism. A lucrat ca redactor și apoi ca asistent de regie. În 1996 a început să lucreze ca scenarist și a scris, în echipă cu Nina Bohlmann, pentru diverse seriale populare de televiziune. În anul 2012, prima ei carte despre copii a fost publicată de editura Friedrich Oetinger.

Cu *Clubul eroinelor*, Nina Weger (ai cărei idoli din copilărie au fost Winnetou, Prințul Valiant și Frații Inimă-de-Leu) și-a îndeplinit un mic vis: să scrie despre fete care călăresc, care sunt experte în cititul urmelor, sparg conturi de e-mail, dar care știu totuși și să îndeplinească părul în codițe. Care leagă o prietenie sinceră, au o atitudine pe care nu o place toată lumea și care, pe lângă toate acestea, descoperă o comoară – și mai știu să aprecieze băieții care fac prăjituri.

Nina Weger locuiește în Hanovra împreună cu soțul ei și cu cei doi copii și conduce *Circol Giovanni pentru copii* împreună cu o prietenă, pe bază de voluntariat.

Înaltă trădare la internat

Ilustrații de Nina Dulleck

EDITURA
NICART

Capitolul

1

O rafală puternică de vânt străbătu întreaga curtea și îi smulse lui Flo gluga de catifea roșie de pe cap. Îngrijorată, fata privi cerul cenușiu, sfâșiat de nori, de deasupra Școlii Matilda Imperatrix.

– Nu arată bine!

Pina încuviință, își strânse bine haina pe lângă corp, dar tot tremura în cămașa de piele.

– Nu văd nici urmă de pasăre pe cer! Mă tem că nu va fi doar o furtună obișnuită de toamnă.

– Mii de pirați cu un picior! exclamă Blanca, arătând spre o pereche de colanți purtați de vânt, prin curtea interioară a școlii-internat.

Vârtejul își schimba direcția cât ai clipi, de fiecare dată ridicând tot mai mult praf și mai multe frunze căzute.

– Dacă am fi pe mare, m-aș îndrepta în grabă spre primul port.

Flo simți un gol în stomac. Dacă și Blanca, de obicei netemătoare, se agita, atunci lucrurile erau serioase!

– Mă duc la Ringström, anunță ea, cu fermitate. Trebuie să punem imediat la punct un plan de urgență.

Nici nu termină bine de vorbit, că începură să bată clopotele capelei internatului. Toate elevele erau chemate la o adunare de urgență!

– Iată că și altora le-a venit aceeași idee! strigă Blanca.

– Haideți, surori de sânge!

Pina își îndesă părul sub glugă. O luară la fugă toate trei.

De pe toate coridoarele, scările și ușile se revărsau fete în pelerine de catifea roșie, grăbindu-se spre capelă.

– Ați văzut-o cumva pe Charly? întrebă Flo, încercând să-și găsească surioara în marea de glugi roșii.

Probabil că era cu colegile ei din clasa a treia. Deodată, zări o fată cu umerii lați cât ușa.

– Mette!

Charly nu putea fi departe. Flo își făcu loc printr-un grup de fete de clasa a treia, foarte agitate.

– Mette, ai văzut-o pe...

– Pfff, uite-o pe surioara mea!

Charly țâșni din spatele prietenei sale uriașe, sărind în fața lui Flo.

– Foarte amuzant. Ești bine?

Charly își dădu ochii peste cap.

– Desigur, nu mai sunt mică!

– Da, știu, dar m-am gândit că afară e vreme rea și...

– Dacă situația e gravă, mă prind de Mette sau de alte fete!

Charly rânji cu gura până la urechi. Flo oftă.

– Nu ai putea să spui măcar o propoziție normală?

Charly clătină din cap.

– În fine. Important este să rămâneți împreună, da?

Chiar atunci, Flo fu împinsă din spate și trecu prin poarta de stejar în sala destinată adunărilor de la Matilda Imperatrix. Era o încăpere lungă, în care se aflau, de o parte și de alta, bănci de lemn ornamentate. Numele predecesoarelor faimoase erau cioplite în podeaua de gresie moale, iar tavanul era, de fapt, o arcadă înaltă, într-o nuanță de albastru-închis, punctată de nenumărate stele aurii. Flo alergă direct spre elevele de clasa a cincea și se strecură pe o bancă, alături de Pina și Blanca.

– Liniște, vă rog! Liniște!

O femeie micuță, rotofeie, făcea gesturi agitate cu brațele. Urcă pe un podium aflat într-un capăt al sălii. Era madame Maseleige, matroana.

– Dragi eleve ale Școlii Matilda Imperatrix... Liniște, vă rog!

– Unde este directoarea Petronova? șopti Flo.

Pina ridică din umeri.

– Cred că situația este dramatică și are multe lucruri de făcut...

În față, pe podium, madame își foșnea hârtiile.

– Directoarea ne informează că furtuna despre care ne-a avertizat echipa noastră meteo s-a transformat în uragan, și este posibil să ajungă la școală într-o oră. Peste noapte, ne așteptăm la ploi torențiale și la creșterea debitului râurilor de munte. Nu se știe dacă digurile vor rezista, așa că...

Madame își foșni din nou hârtile.

– Așa că vom încerca să ne securizăm cât mai bine posibil clădirile și vom petrece noaptea în pivnițele de urgență. Intră în vigoare planul N2.

Un murmur străbătu sala.

– Al doilea nivel de urgență? Dar când s-a întâmplat asta ultima dată? șopti Minerva, expertă în plante tămăduitoare și otrăvitoare.

Pina ridică din umeri, cu o privire îngrijorată.

– De când sunt eu la Matilda, niciodată.

– Cred că acum 12 ani, șopti Olga, care ședea pe rândul din fața lor.

Făcea parte din echipa de specialiste în spațiu și își petrecea timpul la Observator, care se afla lângă stația meteo. Flo se gândea însă la altceva. Ridică mâna și strigă:

– Madame Maseleige, ce se va întâmpla cu animalele – de exemplu, cu caii?

– Caii sunt deja duși de Aaron în satul de la poalele muntelui. Signora Agricola se va ocupa de toate celelalte animale. Așadar, toată lumea știe ce are de făcut. La treabă, repector!

Flo se dădu jos de pe bancă și le făcu semn Pinei și Blancăi.

– Ne vedem mai târziu!

Fiecare avea acum propria misiune, bazată pe talentul ei. De aceea se și aflau la școala pentru fete extraordinare: pentru că aveau, fiecare, câte un talent aparte, pe care îl puteau folosi, într-o zi, pentru a transforma lumea într-un loc mai bun.

Blanca era o navigatoare de primă clasă și se pricepea la internet. Prin urmare, era responsabilă de securizarea laboratoarelor de informatică. Pina, senzațională observatoare a naturii și un bun arcaș, trebuia să ajute echipa meteo în cazul *Nivelului de urgență doi*. Flo se număra printre cele mai bune călărețe și era una dintre organizatoarele de top de pe internet. De aceea, făcea parte din echipa de strategie a domnului Ringstrøm. Era cea mai tânără elevă din istoria milenară a Matildei căreia îi fusese conferită această onoare, și tocmai din acest motiv nu voia să întârzie, nici în ruptul capului.

Străbătu în viteză curtea și deschise poarta din spatele internatului, însă o rafală puternică de vânt o aruncă înapoi în curte. Cu ochii mișiți, Flo privi cerul întunecat. Cei câțiva nori dispăruseră, fiind înlocuiți de un singur nor uriaș, monstruos, care înnegura bolta. Cu o viteză incredibilă, monstrul se îndrepta direct spre Matilda. Flo înghiți în sec, plecă fruntea și porni din nou, înfruntând furtuna.

Domnul Ringstrøm o aștepta în sala de experimente. În ciuda rafalelor de vânt de afară, părul lui alb era pieptănat cu grijă, iar lanțul de aur al ceasului de buzunar desena un arc frumos pe vesta cu dungulițe subțiri. Arăta mereu de parcă ar fi pășit dintr-un film mut, și chiar și în mijlocul haosului rămânea liniștit, de parcă ar fi pus la cale doar un picnic de duminică. Se datora, desigur, și faptului că echipa sa de experte era pregătită pentru orice situație de urgență, și se putea baza pe oricare dintre elevele sale.

– Distribuim lumânări și chibrituri în pivnițele de urgență, spuse Nour, din clasă a douăsprezecea.

– Oferim tuturor pături, explică și Rasheda grupului ei de trei eleve.

Celelalte se ocupau de apa potabilă, de alimente și de lemne pentru sobe. Câteva dintre fetele mai mari preluară telefoanele prin satelit și trusele medicale. Flo trebuia să umple cu benzină generatoarele de urgență, care le-ar fi asigurat electricitatea în cazul unei căderi a rețelei.

– Ar trebui să mutăm aparatele în locuri strategice, propuse ea. Motivele sunt: a) nu știm exact unde și cum va lovi uraganul școala; b) s-ar putea să fie dificil să ajungem mai târziu la ele.

– Foarte bine, o laudă domnul Ringstrøm. Să începem!

Chiar atunci, un fulger străbătu cerul și scaldă laboratorul într-o lumină bizară.

Apoi se făcu întuneric.

– Deja se întâmplă totul mai iute decât mă așteptam, murmură Flo, fixându-și lanterna în jurul capului.

Împreună cu alte două fete din grupul care se ocupa de tehnologie, ieși în mijlocul furtunii.

Chiar și după ce împinseră, cu greu, primul generator de urgență în bucătărie, vântul le şuiera în continuare pe la urechi. Copacii bătrâni își plecau coroanele, gemând, girueta în formă de cocoș de deasupra sălii de mese se învârtea cu viteză de la dreapta la stânga, iar aerul vuia atât de puternic, că Flo nu mai înțelegea ce îi strigau celelalte fete.

Dădu instrucțiuni scurte, folosindu-se de semne. Nu le rămânea multă vreme. Distanța dintre fulger și tunet se tot scurta, iar asta însemna că uraganul se apropia cu viteză.

Flo și echipa ei reușiră să târască încă un generator în bibliotecă. Clopotele capelei începură să bată. Alertă maximă! Trebuiau să coboare de urgență. Flo făcu un semn ajutoarelor și o luară la goană.

Zona destinată elevelor de clasa a cincea era în pivnițele medievale de sub curtea interioară. Trapele erau ascunse printre tufele de trandafiri, iar Flo trebuia doar să sară zidul scund al curții, după care mai avea de parcurs mai puțin de 20 de metri. Dar nici bine nu ateriză în curte, că ploaia începu să-i biciuiască fața. În câteva secunde, era udă până la piele. Crengi smulse și cărămizi cădeau în straturile aflate de o parte și de alta. Flo își protejă capul cu brațul și se lăsă în genunchi. Se târî în patru labe, lipită de pământ. Tunetul îi bubui în urechi, iar ea își dori să fi făcut cale întoarsă. Atunci, însă, Pina și Blanca ar fi căutat-o, fără îndoială. Asta le-ar fi pus și pe ele în pericol. În cele din urmă, Flo descoperi trapa către pivniță, între niște tufe de trandafiri zdrențuite.

Apucă mânerul, ridică trapa de fier, se strecură înăuntru și sări.

– În sfârșit! strigă Pina.

Se cățăără pe umerii Blancăi și blocă trapa.

Extenuată, Flo se aruncă pe o bancă. O apucase tremuratul.

– Scoate-ți hainele ude și înfășoară-te într-o pătură! îi ordonă Blanca.

Flo își dădu jos colanții uzi și își trase hanoracul peste cap. Se cuibări apoi în pătura pe care i-o întinse Pina. La lumina lumânărilor din felinare văzu chipurile celorlalte fete. Se ghemuiseră pe bănci și ascultau uraganul, care vâjâia deasupra lor, prin clădirile școlii. Iar și iar, mârâitul său furios bubuia ca o explozie. Atunci se auzeau gemuri spărgându-se și lemnul crăpând. Fetele se strânseseră laolaltă, speriate. Doar Blanca părea să nu fie afectată. Scutura indignată din cap.

– Vremea se va înrăutăți tot mai mult! Așa s-a întâmplat și cu uraganul de pe Santa Lucia, când...

Flo îi aruncă o privire de avertizare. Sub nicio formă nu era cazul acum să-și spună poveștile piraterești! Le-ar fi făcut pe colege să intre mai tare în panică!

– Pina, spune-ne una dintre poveștile tale tradiționale, o rugă repede Flo.

Pina se sprijini de perete, închise ochii și începu să spună, cu vocea ei plăcută și caldă, povestea fiicei soarelui. Curând, uitară toate de furtuna urlătoare și de zgometele puternice din jur.

Capitolul 2

Când se trezi Flo, nici vântul, nici tunetele nu se mai auzeau. Era liniște. Se ridică în coate și încercă să vadă pe întuneric.

– Pina? Blanca?

Din adâncurile pivniței se auzi un căscat. Apoi se aprinse o lanternă.

– E dimineață? întrebă Pina, întinzându-se.

– Nu știu. Flo sări în picioare. Dar putem merge să vedem! Hai, ajutăți-mă!

– Capete împuțite de hering! Sper să ai un motiv bun ca să mă faci să mă dau jos din pat, mormăi Blanca.

Flo rânji.

– Iar suferi de melancolie piraterească? Sau crezi că ar mai merge o scară a hoților?

Blanca se ridică în picioare.

– Mai întâi, afară din armura-ți scârțâitoare, fiică de cavalier! Haideți! Trei oameni sus!

Blanca se lăsă pe vine, iar Pina se urcă pe umerii ei. Apoi Flo, care se cățără pe umerii Pinei, apucă mânerul

trapei, împinse, trapa mârâi, apoi se desprinsese din locaș. Flo scoase cu grijă capul afară și privi în lumina soarelui.

Ce văzu îi tăie respirația, pentru moment. Acoperișul porticului fusese smuls, ușa sălii de mese era scoasă din țâțâni, cele mai multe geamuri erau sparte și mulți dintre stâlpii ornamentali zăceau la pământ. Frunze, crengi și noroi cât vedea cu ochii. Școala-internat Matilda era complet distrusă.

– Pregătiți-vă pentru ce e mai rău, o avertiză Flo, și se cățără afară.

Apoi îi întinse o mână Pinei și o trase după ea.

– Ah, ce ai făcut, frate vânt? oftă Pina. Nici chiar cei mai puternici războinici nu se pot împotrivi forței tale.

– Hei, jos înotătoarele! le certă Blanca. Poți să rostești vorbe din înțelepciunea nativilor americani și după aceea!

Flo și Pina se așezară pe burtă și își întinseră brațele în jos. Blanca le luă de mâini, sări și ieși prin trapă. Apoi își scutură coama de bucle roșcovane și privi în jur.

– Asta i-ar deruta până și pe cei mai vajnici marinari!

– Se poate spune și așa, mormăi Flo, apoi păși peste rămășițele zidului scund, în curtea interioară.

– Priviți!

Pina arătă spre cealaltă parte a curții. Acolo, o văzu pe directoarea Petronova ieșind din capelă și analizând, cu o privire atentă, pagubele. În ciuda unei nopți petrecute în pivnița de urgență, rochia ei neagră arăta perfect, iar din cocul ei bine strâns nu se desprinsese nici măcar o şuviță. În spatele Petronovei se împleticea madame, ocolind cu greu dărâmurile.

– Ah, vai, ah, vai, ah și vai! se văita matroana scundă și rotofeie. Cred că este cea mai neagră catastrofă care s-a abătut asupra școlii noastre în ultimii o mie de ani.

– Cred că nici ciurma și nici cutremurul din secolul al șaptesprezecelea nu au fost tocmai apă de ploaie, răspunse directoarea. L-ați văzut pe Ringstrøm?

– Pornesc imediat în căutarea lui.

– Nu. Adunați elevele în curtea exterioară și faceți număratoarea! Apoi, cu o mișcare fulgerătoare, directoarea se răsuci: Florence! Pina! Blanca!

– Ne-ar descoperi și pe întuneric, la zece metri sub pământ, șopti Flo. Haideți!

În timp ce se îndreptau spre directoare, încălțările li se udară complet în apă norioasă, până la glezne, și fiecare pas răsuna puternic. Petronova ridică o sprânceană și le străpunse cu privirea ei cu raze X. Pe buze îi flutură un zâmbet, timp de câteva milisecunde.

– Din câte văd, voi trei sunteți bine. Vă rog să-l căutați pe domnul Ringstrøm. Trebuie să adune echipa de strategie în capelă.

Apoi directoarea plecă, mergând prin noroi cu cizmulile cu toc înalt, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Probabil nici nu ar clipi dacă lumea s-ar prăbuși, șopti Pina.

Flo încuviință, deși nu era surprinsă. În fond, se bănuia că Petronova nu era chiar o directoare obișnuită de școală, ci, mai degrabă, o spioană retrasă din activitate. Însă era doar unul dintre zvonurile care circulau prin Școala Matilda.